

Sygn. akt I C 1436/15

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 grudnia 2015 r.

Sąd Rejonowy w Zgorzelcu Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący SSR Magdalena Opalińska

Protokolant Jowita Raplis

po rozpoznaniu w dniu 22 grudnia 2015 r. w Zgorzelcu

sprawy z powództwa (...) **Banku (...) S.A we W.**

przeciwko **J. P.**

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego J. P. na rzecz powoda (...) Bank (...) S.A we W. kwotę 2.502,82 zł (słownie: dwa tysiące pięćset dwa złote osiemdziesiąt dwa grosze) z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP w skali roku od kwoty 2.247,81 zł od dnia 11.08.2015 r. do dnia zapłaty,

II. w pozostałym zakresie powództwo oddala,

III. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 130 zł tytułem zwrotu kosztów procesu

IV. wyrokowi w pkt. I nadaje rygor natychmiastowej wykonalności.

Sygn. akt I C 1436/15

UZASADNIENIE

Powód (...) Bank (...) S.A. we W. w pozwie skierowanym przeciwko J. P. wniósł o zasądzenie kwoty 2717,82 zł wraz z umownymi odsetkami w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP od kwoty 2247,81 zł od dnia 15.04.2014 r. do dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów procesu.

W uzasadnieniu powód wskazał, że w dniu 11.08.2014 r. zawarł z pozwanym umowę o kredytową. Pozwany nie wywiązała się z obowiązku spłaty kredytu i z tego wynika wierzytelność dochodzona pozwem. Powód wskazał, że na kwotę roszczenia składa się należność główna w wysokości 2247,81 zł, odsetki w wysokości 255,01 zł oraz koszty, opłaty i prowizje w wysokości 215 zł.

Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie w dniu 17.09.2015 r. przekazał rozpoznanie sprawy do Sądu Rejonowego w Zgorzelcu wobec stwierdzonego braku podstaw do wydania nakazu zapłaty (k. 7).

W piśmie z dnia 09.11.2015 r., złożonym na wezwanie Sądu, powód przedstawił szczegółowe rozliczenia kwoty 215 zł.

Pozwany nie stawił się na rozprawę i nie złożył odpowiedzi na pozew.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwany w dniu 11.08.2014 r. zawarł z powodem umowę kredytową, na podstawie której otrzymał kredyt w wysokości 2247,81 zł. Oprocentowanie kredytu zostało określone w wysokości 16 %, z zastrzeżeniem, że nie może przekroczyć czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP. Strony w umowie ustaliły, że odsetki naliczane od kapitału przeterminowanego obliczane są według zmiennej stopy procentowej w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP w stosunku rocznym.

Dowód: umowa na k. 20-22

Wobec tego, że pozwany nie wywiązywał się z umowy powód wypowiedział umowę.

Dowód: wypowiedzenie umowy na k. 24

Wysokość zadłużenia pozwanego na dzień 10.08.2015 r. wynosiła 2247,81 zł tytułem niespłaconego kapitału oraz 255,01 zł tytułem odsetek za okres od dnia 11.08.2014 r. do dnia 10.08.2015 r.

Dowód: wyciąg z ksiąg banku na k. 23

Przedłożone przez powoda dokumenty nie budzą wątpliwości co do ich prawdziwości, w związku z czym mogły być podstawą ustaleń faktycznych w tej sprawie.

Sąd zważył, co następuje:

Roszczenie zasługiwało na uwzględnienie w części.

Powód swoje roszczenie wywodził z art. 354 § 1 k.c., zgodnie z którym dłużnik powinien wykonać zobowiązanie zgodnie z jego treścią.

Fakt zawarcia przez pozwanego umowy kredytu i jej treść nie budzą wątpliwości. Skoro pozwany nie spłacał zobowiązań wynikających z umowy w terminie, druga strona była uprawniona do wypowiedzenia umowy, a zobowiązanie pozwanego stało się w całości wymagalne i pozwany był zobowiązany do jego spłaty wraz z odsetkami.

Wysokość zobowiązania pozwanego w zakresie kapitału i odsetek wynika z treści umowy i nie budzi wątpliwości Sądu, tym bardziej, że sposób wyliczenia odsetek został przez powoda szczegółowo przedstawiony. Zatem w tej części roszczenie powoda mogło zostać uwzględnione.

Odmierna ocena dotyczy pozostałej kwoty żądanej przez powoda tytułem kosztów, czyli 215 zł.

W pierwszej kolejności należy wskazać, że brak aktywności pozwanego w procesie nie oznacza, że Sąd musi wydać wyrok zaoczny uwzględniający w całości żądanie pozwu.

Zgodnie z art. 339 § 1 k.p.c. jeżeli pozwany nie stawiał się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, Sąd wyda wyrok zaoczny. Zgodnie z § 2 cytowanego przepisu w tym wypadku przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa.

Utrwalony w judykaturze i niekwestionowany w nauce jest pogląd, że przyjęcie za prawdziwe twierdzeń powoda dotyczy wyłącznie okoliczności faktycznych i nie zwalnia Sądu orzekającego od obowiązku rozważenia, czy oświadczenia te uzasadniają należycie i w całości żądania pozwu i czy uwzględnienie tych żądań nie narusza obowiązujących przepisów. Sąd nie jest zatem zwolniony z obowiązku dokonania prawidłowej oceny materialnoprawnej zasadności żądania pozwu opartego na tych twierdzeniach (zob. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 15 marca 1996 r., I CRN 26/96, z dnia 6 czerwca 1997 r., I CKU 87/97, z dnia 31 marca 1999 r., I CKU 176/97).

Jeżeli zatem w świetle przytoczonych przez powoda okoliczności brak jest podstaw do uwzględnienia żądania pozwu, Sąd wyrokiem zaocznym oddał powództwo (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 czerwca 1972 r., III CRN 30/72). Przy czym ocena zgodności z prawdą twierdzeń powoda następuje na podstawie materiału procesowego znajdującego się w aktach sprawy.

Powód wyjaśnił, że opłaty zostały naliczone zgodnie z tabelą opłat i prowizji stanowiącą załącznik do umowy i przedstawił wyliczenie kwoty 215 zł, z którego wynika, że na kwotę tę składa się:

- opłata 20 zł za wystawienie BTE,
- opłata 20 zł za wypowiedzenie umowy,
- opłata 15 zł za list przedegzekucyjny,
- opłata 100 zł za wizytę windykacyjną,
- 4 opłaty po 15 zł za monity.

Zgodnie z umową (punkt Skutki braku płatności – k. 20v.) bank obciąża kredytobiorcę kosztami przeprowadzonych czynności monitujących w wysokości określonej w Tabeli Opłat i Prowizji.

Pozwanemu w sprawie przysługiwał status konsumenta jako osobie fizycznej dokonującej czynności prawnej niezwiązanej bezpośrednio z jej działalnością gospodarczą lub zawodową.

Nie budzi wątpliwości Sądu, że konsumenci, w tym pozwany, nie mieli wpływu na treść postanowień umowy nakładających na dłużnika obowiązek uiszczenia określonych opłat za działania windykacyjne ani na wysokość tych opłat określoną w załączniku do umowy, a zatem należało uznać, że nie były one z nimi uzgadniane indywidualnie. Strona powodowa nie przedstawiła żadnego twierdzenia na okoliczność, że konsument miał możliwość prowadzenia negocjacji lub też innego wpływu na treść postanowień przedmiotowej umowy. Przedmiotowe zapisy były więc jednym z elementów wzorca umowy. Ustawa wprost uznaje postanowienia przejęte z wzorca umowy zaproponowanego konsumentowi za nie uzgodnione indywidualnie (art. 385¹ § 3 k.c.). Zgodnie z art. 385¹ § 1 k.c., postanowienia umowy zawieranej z konsumentem nie uzgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy – są to niedozwolone postanowienia umowne (nie dotyczy to postanowień określających główne świadczenia stron, w tym cenę lub wynagrodzenie, jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny). Omawiane postanowienia umowy nie należą do postanowień przedmiotowo istotnych, a zatem przytoczony przepis będzie miał do nich zastosowanie.

Odnosząc się do rozpoznawanej sprawy należy zauważyć, że brak jest jakiegokolwiek normy prawnej upoważniającej pożyczkodawcę do prowadzenia postępowania windykacyjnego, co oznacza, że może on dochodzić swoich roszczeń na zasadach ogólnych, tj. na drodze sądowej. Podejmowanie przez wierzyciela innych czynności w celu odzyskania długu odbywa się na jego koszt i ryzyko. Skoro wierzyciel w przypadku nieterminowej spłaty zobowiązań decyduje się na prowadzenie procedury windykacyjnej, np. wysyłania upomnień i monitów, to obowiązany jest również do pokrycia ich kosztów. Należy przy tym podkreślić, że ustalone przez pożyczkodawcę koszty są określone ryczałtowo, a co więcej są znacznie zawyżone w stosunku do rzeczywistych kosztów wysłania listu, sporządzenia BTE, czy osobistej wizyt. Omawiane zapisy umowy nie mają na celu zwrotu rzeczywiście poniesionych przez stronę umowy kosztów, ale stanowią swoistą „karę” dla pożyczkobiorcy za nie wywiązywanie się z warunków umowy. W przypadku zwłoki w spłacie zobowiązania pożyczkodawca może naliczyć odsetki, ale nie może obciążać dłużnika zawyżonymi, a przez to fikcyjnymi, kosztami wezwań i upomnień. Ponadto takie postępowanie, narzucone jednej stronie umowy przez drugą, stanowi dodatkowe źródło dochodów pożyczkodawcy kosztem konsumenta, skoro faktycznie nie ponosi on kosztów, którymi obciąża konsumenta. Obciążanie dłużnika takimi zawyżonymi kosztami należy więc uznać za sprzeczne z dobrymi obyczajami i rażąco naruszające jego interesy. W konsekwencji, w świetle art. 385¹ § 1 k.c., omawiane

postanowienia umowy kredytu nie wiążą pozwanego, a zatem nie mogą stanowić podstawy do obciążania go kosztami np. wezwań.

Można w tym miejscu dodatkowo zauważyć, że identyczne zapisy umowne stosowane przez inne podmioty były już w orzecznictwie sądowym uznawane za abuzywne. Przykładowo wyrokiem z dnia 15 czerwca 2012r., sygn. XVII Amc 5345/11, Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów uznał za niedozwolone i zakazał jednemu z banków wykorzystywania w § 2 ust. 10 umowy kredytu postanowienia wzorca umowy o treści: "Kredytobiorca zobowiązany będzie do zapłaty na rzecz Banku opłat w wysokości określonej w Tabeli Opłat i Prowizji pożyczki/kredytu (Tabela), które na dzień podpisania umowy wynoszą odpowiednio: wysłanie monitów (wezwań do zapłaty) - 15 PLN, windykacyjne wizyty terenowe - 110 PLN, wystawienie bankowego tytułu egzekucyjnego - 70 PLN oraz opłaty administracyjnej za pozyskanie danych - od 20 do 50 PLN (w zależności od rzeczywistych kosztów)". Zapisy postanowień umowy zawartych w punkcie „Skutki braku płatności”, dotyczących kosztów czynności banku podejmowanych w razie opóźnienia w płatności, są tożsame w treści z postanowieniami umowy uznanymi za niedozwolone.

Mając na uwadze powyższe Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2502,82 zł z umownymi odsetkami od kwoty 2247,81 zł od dnia 11.08.2015 r. (dzień po wystawieniu wyciągu z ksiąg bankowych i naliczeniu odsetek za poprzedni okres) do dnia zapłaty. Powództwo w pozostałym zakresie, tj. co do kwoty 215 zł, zostało oddalone wobec uznania, że pozwany nie jest zobowiązany do zapłaty żądanych przez bank i odgórnie ustalonych kosztów czynności windykacyjnych.

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 k.c. i art. 482 § 1 k.c.

Żądanie powoda zostało uwzględnione w 92 %, a zatem Sąd, na podstawie art. 100 k.p.c., zasądził od pozwanego na rzecz powoda zwrot 92 % poniesionych przez powoda kosztów procesu. Na koszty procesu w niniejszej sprawie składa się: kwota 100 zł tytułem opłaty sądowej od pozwu, kwota 34 zł tytułem opłat od pełnomocnictwa oraz kwota 7,39 zł tytułem kosztów uwierzytelnienia pełnomocnictw.